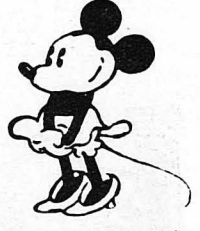
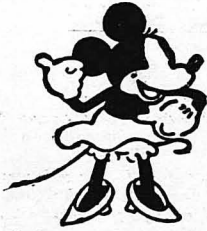

ΕΥΘΥΜΟΙ ΔΙΑΛΟΓΟΙ

ΤΟΥ CHARLES FOLEY

ΤΑ ΒΑΣΑΝΑ ΜΟΥ ΜΕ ΤΙΣ ΠΟΙΗΤΡΙΕΣ

[΄Αφιερωτάι ... στον άρχισυντάκτη του «Μπουκέτου» εκ μέρους του...έαυτου του !]

φρό ακούγεται στην πόρτα κι' ή ματιαζέλ ιτ' Έσπουνιακά μπαίνει σαν βορροσάς, πριν της φωνάξουν ακόμα «εμπρόδός»).

Η ΜΑΤΜΑΖΕΛ.—Είσθε ό ίδιος ό κ. Άλκιδής Φολεμπάρμ, ό άρχισυντάκτης της «Μούσης» ;

ΦΟΛΕΜΠΑΡΜΠ.—Ό ίδιος, ματιαζέλ, στις διατ....

Η ΜΑΤΜΑΖΕΛ (με όιστρο, διακόπτοντάς τον).—Ό, μαίτρο... Άχ, άγαπητέ μαίτρο... Πόσο ήμια εύτυχής, που σάς γνωρίζω έπιτέλους και προσωπικώς... Δέν Ξέρετε πόσο λαχταρούμε έμεις ή καϊμένες έπαρχιωτοπούλες, να θανατώσουμε με έξοταση τά χαρκτηριστικά των φημισμένων λογίων, τους όποιους λατρεύουμε από μακρινά... Ό, ναι... Άπό μακρινά, δυστυχώς... Άπ' τά Κάτω Πυρηνία, παρακαλό... Όχαζόσια δέκα χιλιόμετρα και κάτω πόντους... Ό, μαίτρο... (Μέ όρημνική Ξέση) : Άαα, άγαπητέ κί λατρυντέ μαίτρο !...

ΦΟΛΕΜΠΑΡΜΠ.—Γιά τό Θεό, ματιαζέλ... Καθήστε να συνέλθετε... Μας σώθηκε ό αϊθέρας δυστυχώς κί' είνε κάπως μακρινά τό πλησιέστερο φαρμαζείο !...

Η ΜΑΤΜΑΖΕΛ (πίό ήσυχη).—Χριστέ μου, με τί ταλέντο είστε προικισμένος !... Ό,τι γράφετε με θέλγει και μ' ένθουσιάζει... Η κριτικές σας με συνεταίνουν... Και τό βαθύ άίσθημα των έργων σας ναυνορίζει την ψυχή κί' άπαυοαργαλίζει την καρδιά... ΦΟΛΕΜΠΑΡΜΠ.—Δέν έχω γράψει και πολλά, ματιαζέλ. Τους τελευταίους μήνες μάλιστα όλη ή φιλολογική παραγωγή μου περιορίζεται πέν ένα ύθρο μου δίστηλο «Επί του οόλου της κοπριάς ως χημικού λιπάσματος», και... Η ΜΑΤΜΑΖΕΛ (ζωηρά και παθητικά).—Τό έδιάβασα... Πολλές φορές... Ήταν πνευματώδεςτατο... Χαριτωμένο... Γουστόζικο... Νοστιμιότατο... ΦΟΛΕΜΠΑΡΜΠ (άνησυχος).—Οϊκονομία στά έπίθετα, ματιαζέλ... Ξέρω καλά τί αξίζουν αυτά που γράφω... Η ΜΑΤΜΑΖΕΛ (με έξοταση).—Ό, πόσον είσθε μετριώφρον... Τί ταλάν... Τί γλυκύτης στά χαρκτηριστικά σας... Είσθε όπωσ σάς όνειροποιούν !... ΦΟΛΕΜΠΑΡΜΠ (μέσα του).—Φεέ μου, την Ξαναπιάνει πάλι... Η ΜΑΤΜΑΖΕΛ (με παραφορά).—Όλα σας με γοητεύουν... Άμέ τό περιοδικό σας ;... Τί ιδανική άποθήκη ιδεωδών ιδεών ! Τό περιεμένο κάθε έβδομάδα με τρανταχτή λαχτάρα... Κί' όταν ξεχωρίζω από μακρινά των ταχυδρομικώ διανομεία, μούχεται να τον γλυκοφιλήσω άπ' τί χαρά μου !... ΦΟΛΕΜΠΑΡΜΠ (ζητάζοντας τό Ξερακιανό της πούτρο).—Δυστυχισμένη διανομεί ! (Ανατά) : Είνε τουλάχιστον νέος κί' όμορφος, ματιαζέλ ; Η ΜΑΤΜΑΖΕΛ.—Μήπως Ξέρω !... Μήπως έχω μάτια για άλλο τί, έξόν άπ' τό γλυκύτατο περιοδικό σας ;... Είσθε ό πρώτος που έπισκέπτομαι, μόλις ήρθα στό Ξηλεμένο Παρίσι... Είπα, άς πάω να τον γνωρίσω και προσωπικώς και να πληρώσω τη συνδρομή μου... ΦΟΛΕΜΠΑΡΜΠ (με άνακούφιση και βιαστικά).—Τό ταμείο τό βάθος, πρώτος διάδρομος άριστερά, τρίτο γισέ δεξιά !... Η ΜΑΤΜΑΖΕΛ.—Ευχαριστώ... Μεροσί... Μα ήθελα Ξέρετε προηγουμένως να σάς... να με... να σάς δείξω, δηλαδή, ένα μικρό μου και ταπεινό πεζογράφημα... Νά, κάτω σάν... ΦΟΛΕΜΠΑΡΜΠ (με έγκαρτέρηση).—Ά... Καλά... καλά... Δείτε μου ό,τι θέλετε... Εύχαριστως να σάς... να με... να σάς δώσω τί φτωχή μου γνώμη... Ξανακαθήστε πάλι, σάς άκούω... Η ΜΑΤΜΑΖΕΛ.—Μεροσί, μουσίε... Δέν είχα σηκωθεί... (Σιγή λίγων λεπτών, κατά τό διάστημα της όποιας ή ματιαζέλ, σκαλίζοντας την πελορία τσάντα της, βγάξει από κεί έναν πελωριότερο όγκο χειρογράφου και τον πασάρει στον άτιχο Φολεμπάρμ, λέγοντάς του) : Όρίστε και τό μικρό μου πεζογράφημα... Είνε ό ταπεινός καρπός των παρθενοικών όνειρών μου και των άτελευταίων ρευβασιών μου... Είνε τό άδιόικτον δάγκν μύς λεπτής ψυχής, όδηγηδός πληγείσης εκ των άπογοητεύσεων του βίου... (Μέ πάθος όσυγκρατήτου) : Δέν υποβάλλω εις την σφήν σας κρίσις τά δειλά μου αυτά πρωτόλεια, με την παράφωνα έλιπίδα να τά ίδω εις τάς στήλας του έγκριτου περιοδικού σας... Ούτε και φιλοδοξώ να συγκαταλεχθί τό άγνωστο Έγώ μου μεταξ των πασιγνώστων, ένδόξων και περφημισμένων και άθανάτων έλεκτών συνεργατών σας... (Ταπεινά) : Την πολιτμνο συμβουλήν σας μόνον ζητώ... (Παίρνοντας πάλι φόρα) : Κί' έχω, μου φαίνεται, κύριέ μου, και κάτω μικροδικαιοματικά σ' αυτή την έξίσωσι μου... Μιλώ σε δλους για τό περιοδικό σας, κάτω τ' άδύνατα δυνατά για να σάς γράψω κί' άλλους

συνδρομητάς και στο χωριό μου, τό Έσπουγιακά, γίνεται Ξόδεμη άρκετή, χωρίς στις προσάθειές μου... (Μέ πάθος Ξανά, στον άπορορημένο με την άνάγνωσι άρχισυντάκτη) : Λοιπόν ; Πώς σάς φαίνεται τό πεζογραφήματάι μου ;... Ποίαν ιδέαν σχηματίζετε διά τό πτυχόν αυτό έγκύλισμα των άορίστων πόθων ψυχής έρώσης τό Άπειρον και μόνον τό Χάος προσβλεπούσις ; Δύναται άραγε να δημοσιευθί εις την «Μούσαν» ; ΦΟΛΕΜΠΑΡΜΠ (ψήχραμα).— Πεζογραφήματάι, είπατε ; Δέν λέτε καλύτερα πώς είνε οι «Τρείς Σωματοφύλακες» σε δεκάξη τόμους ; Η ΜΑΤΜΑΖΕΛ (κατάληκτος).—Κάι τί μ' αυτό ; Είς τί βλέπτει τό μικρό και τό μέγεθος ένός λογοτεχνικού προϊόντος, όταν αί ιδέαι του πηγάζουν ούθωσιότης και άφθόνως εκ των έννοιών του ; ΦΟΛΕΜΠΑΡΜΠ (άμειλικτος).—Ούτε ιδέες βλέπω πουθενά, ματιαζέλ, ούτε έννοιες να πηγάζουν έδομέσα... Αντίθετα, βλέπω νόθα παιδιά και κοράσια, μεστηριώδες άπαγωγάς, ληστές, άρχιληστές, ραδιούργους, ίπποκόμοις και μοχηθρούς συμβολαιογράφους, πιστολιές, σπαθιές, ζουμπολιές, φόνους κί' αυτοκτονίες... Ποι βλέπετε έσείς σε όλη αυτή τη σαλάτα να πηγάζουν ιδέες κί' έννοιες άφθόνως και άυθωσιότης ;... Η ΜΑΤΜΑΖΕΛ (με νεορομένο κάπως τό κροσί του ένθουσιασμού της).—Ίσως να είσατε λιγάκι ύστεροσ... Μα ίσως και νάχετε όλο... Ίσως να μην είνε και τόσο έλεκτό αυτό τό έργο μου, γιατί τόγραφα την εποχή που ήμουν άρρωστη από τυφο... Άνοιστα πού κρεβάτι μου κί' είπα : «Άς γράφο ένα έργο για να σκοτώσω τον καρπό μου !...» ΦΟΛΕΜΠΑΡΜΠ.—Ά... Τώρα Ξηγηταί κί' ή άμειλικτη Ξέδντωσι διά πτυχός και σιδήρου βλων των ήρώων και ήρωίδων του μυθιστορημτός σας !... Η ΜΑΤΜΑΖΕΛ (χαμογελώντας).—Είσθε χαριτωμένος κί' όταν με ειρωνεύεσθε άόλη... Άχ... Έσείς ό άνδρες των γραμμιών είσθε σκληροί και σαρκαστά... (Ξαναβγάγει την άστείρευτη τσάντα της και βγάξει ένα εκατόμυρullo τετραόδιο) : Πιστεύω πως θα ήμια πού τυχερή στά σονέτα μου... (Παθητικά) : Έγχαίρισαν εις στιγμής άδύλων όνειροπολημάτων και μέθης αισθήσεων έξοτατικώς... Έλπίσω πως θα έγκρινετε τά περισοότερα, διά την δούσαν δημοσιεύσις των από των πολιτμνων στήλων του περιοδικού σας... Άκούσατε... άκούσατε : Ό ρόδα, ώ τριαντάφυλλα, ώ γιούλι, είν' ή καρδιά μου τρυφερή, άνάμεσα σε (βάτα, είν' ή καρδιά μου τρυφερή σαν τό μαρούλι και μου την έκανε ή άγάπη σου σαλάτα !... Ό ρόδα, ώ τριαντάφυλλα, ζουμπούλια, μέσ' την καρδιά μου τραγουδούν λογιής -λογιής πολιά, κόκκινος είν' ό έρωσ μου, σάν τά κοκκινόγούλια, και κεί με — όϊμέ... όϊμέ — σάν σκορδαλέα - σκορδαλέα !... ΦΟΛΕΜΠΑΡΜΠ (πνιγώντας έναν στεναγμό άηθιάς).—Κί' αυτά δέν λένε τίποτε, ματιαζέλ... Πρώτα -πρώτα, δέν είνε σονέτα... Όλα τους έχουν από έβδομήντα ως όγδόντα στίχους τό καθένα, ένω τά σονέτα πρέπει να έχουν την όρισμένη μορφή των δεκατεσσάρων στίχων... Η ΜΑΤΜΑΖΕΛ (ζωηρά).—Είνε σονέτα ύπερομορφα... Τό ύπερχειλίξον πάθος, διαχονόμενον εις τά περίξ άφθόνως και όρημνικώς, έμποδίσει την άποκριστάλλωσις των εις μορφήν και σχήμα όρισμένων... ΦΟΛΕΜΠΑΡΜΠ (άτρομητος).—Τότε μην τά βαρτίζετε «σονέττα». Ούτε «ύπερομορφα», ούτε «ύπόμορφα», ούτε «άνθηπιτούπερομορφα» σονέτα ύπάροχον... Η ΜΑΤΜΑΖΕΛ (θυμωμένη).—Η ποιήσις είνε άσύλληκτος... Είνε άγαλινότος ή άληθής ποιήσις... ΦΟΛΕΜΠΑΡΜΠ (άντιμετωπίζοντας τη θύελλα με κουράγιο πεπαιρωμένο μαχητά).—Ούτε και ιδέες βλέπω πουθενά, σ' αυτά τά δήθεν «σονέττα» σας, ματιαζέλ... Τά βρισω τρισανόντα !... Η ΜΑΤΜΑΖΕΛ (με Ξερή φωνή).—Έπιστρέφατέ μου, παρακαλώ, τά χειρόγραφα μου, κύριε άρχισυντάκτα... ΦΟΛΕΜΠΑΡΜΠ (με έλαφρή ειρωνεία).—Εύχαριστως, ματιαζέλ... Η ΜΑΤΜΑΖΕΛ (θυμωμένη).—Φαντάζομαι τί θ' άκούγα, άν σάς έδυνα άόλη και τό έξάπρακτο δράμα μου... ΦΟΛΕΜΠΑΡΜΠ (έντρομος).—Γιά τό Θεό, έλεος !... Είμια πνιγμένος στη δουλειά !... Η ΜΑΤΜΑΖΕΛ (καταφουρησιμένη).—Μπράβο σας !... Όραία ύποδοχη μου ζάνατε... Χάνετε με τον τρόπο σας μια συνδρομητήρια φανατική. Κί' όλ' αυτά, γιατί σάς άπασχόλησα λιγα λεπτά της ώρας μονάχα ! ΦΟΛΕΜΠΑΡΜΠ.—Λευτοίμα, ματιαζέλ, αλλά μπήκατε στις όχτώμιση και είνε τόρα μιάμιση... Τί θ' άπογινώ ό καϊμένος κί' έχω και τό περιοδικό μου, άν μ' άπασχολούν μονάχα δύο σάν μ' έσας κάθε μέρα ; (Η ματιαζέλ φεύγει έλευτενολόγώντας, κί' ό Φολεμπάρμ άεριζεται βλαστημώτας).

ΦΟΛΕΜΠΑΡΜΠ.—Δέν λέτε καλύτερα πώς είνε οι «Τρείς Σωματοφύλακες» σε δεκάξη τόμους !...